

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 27 de setembre del 2019

Reunida la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del magistrat Sr. Vincent ANIÈRE, i els magistrats Srs. Carles CRUZ MORATONES i Jaume TOR PORTA, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En data 25-1-2017, la representació processal de la Sra. C.E.A formulava demanda pel procediment ordinari contra la Sra. A.S.G, tot i sol·licitant es dictés Sentència condemnant aquesta darrera a satisfer la suma de 50.000.- € més els interessos legals devengats des del 8-10-2014 i a pagar les costes judicials ocasionades inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

II.- El 8-3-2018, la representació processal de la Sra. A.S.G contestava la demanda articulada oposant-se a les pretensions de la part demandant tot i sol·licitant es dictés Sentència desestimant íntegrament la demanda, imposant a l'adversa el pagament de les costes ocasionades, incloent expressament dins d'aquest concepte els honoraris d'advocat i de procurador.

III.- En dates 26-4-2018 i 7-6-2018, les parts replicaven i duplicaven reproduint les seves pretensions inicials.

IV.- Les parts van presentar oportunament els seus escrits de proposició de proves, i posteriorment de conclusions.

V.- L'Hble. Tribunal de Batlles va dictar Sentència en data 31-1-2019

amb la següent part decisòria:

“Primer.- Estimar de forma íntegra la demanda formulada per la representació processal de la Sra. C.E.A contra la Sra. A.S.G i condemnar aquesta darrera a pagar la suma de 50.000.- euros majorada dels interessos legals meritats des de la contesta a la demanda, el dia 8 de març del 2018.

Segon.- Fer imposició a la part demandada de les costes judicials ocasionades, inclosos els honoraris derivats de la intervenció d'advocat i de procurador, a acreditar en període d'execució de Sentència”.

VI.- Contra l'esmentada resolució formula recurs d'apel·lació la representació processal de la part demandada i, en virtut dels arguments que exposa en les seves conclusions de data 18-4-2019, demana la seva revocació disposant en el seu lloc la íntegra desestimació de la demanda amb imposició de les costes ocasionades a la part demandant.

En data 13-5-2009, la representació processal de la Sra. E presentava escrit de contesta a les conclusions demanant la confirmació de la Sentència de primera instància amb imposició a la contrapart de les costes d'aquesta segona instància.

Ha actuat com a magistrat ponent el Sr. Jaume TOR PORTA.

FONAMENTS DE DRET

I.- En el present procediment la representació processal de la Sra. C.E.A articula una acció en reclamació de quantitat contra la Sra. A.S.G a alçada de la suma de 50.000.- € que segons es glossa en la demanda, s'origina en un préstec atorgat el 10-10-2014 i documentat mitjançant un reconeixement de deute i compromís de pagament.

La representació processal de la Sra. S, s'oposava a la demanda arguint l'extinció de l'obligació de reembossament associada al préstec concedit per compensació de deutes entres les parts fonamentant tal motiu obstatiu en les previsions del document de 6-3-2017.

La sentència d'instància estima íntegrament la demanda, condemnant la defenent a pagar la totalitat del deute reclamat.

Contra tal decisió, s'alça la part vençuda.

II.- La part recurrent sustenta que la decisió dictada pel Tribunal a quo no es trobava fonamentada en dret i incorria en un error flagrant en la valoració de la prova.

Afirma en primer lloc que malgrat admetre's que el document de 6-3-2017 havia estat signat voluntàriament per ambdues parts, no se li atorgava validesa i eficàcia malgrat el seu contingut resultés inequívoc. En aquest sentit sosté que malgrat posteriorment a la seva emissió, la Sra. E pogués haver tramés una carta reclamant el seu crèdit, no es podia presumir sense més, que la realitat era contrària al que s'indicava en el document assenyalat. Afegia en tot cas que la renúncia a reclamar que s'hi contenia era clara i que en tot cas si la demandant no havia entès el que se li proposava de signar, s'hi havia d'haver negat.

En segon terme i al respecte de la figura de la compensació de deutes, sostenia que la mateixa operava de forma automàtica, "ipso iure" de manera que el Jutge es trobava obligat a aplicar-la sempre i quan el deutor la invoqués. Sostenia que en concórrer tots els requisits per a ser apreciada, el Tribunal de Batlles només podia dictar una Sentència declarativa en relació a la compensació produïda amb els conseqüents efectes extintius automàtics.

Considera finalment que tampoc la Sentència es podia fonamentar en les incidències que relatava sobre les factures emeses per la recurrent doncs en definitiva el propi document signat per la part demandant revelava que aquesta era perfectament coneixedora de totes les tasques que la Sra. S havia pogut realitzar fora de les tasques ordinàries que li tenia encarregades i de les quals no es volia ocupar personalment.

III.- Els diferents motius del recurs poden ser examinats de manera conjunta atès que aquests impugnen la conclusió assolida pel Tribunal de Batlles en relació al document de 6-3-2017.

La Sentència objecte del present recurs rebutja el recurs a la compensació pretesa per la demandada avançant que malgrat les seves previsions, la Sra. S en cap cas havia acreditat de manera adequada que era titular de crèdits contra la Sra. E que complissin els requisits de liquiditat, venciment i exigibilitat.

No es discuteix que la Sra. E juntament amb la seva germana són propietàries de diferents immobles, i que en data 16-12-2003 atorgaven amb la Sra. S, titular de l'empresa I, un conveni d'administració i gestió de drets i

béns immobles en mèrits del qual aquesta darrera administrava l'edifici Camp de Vila per quina activitat la demandada percebia la corresponent retribució. Resulta també incontrovertit que en data 10-10-2014 (foli 22), la Sra. E deixava a la Sra. S la suma de 50.000.- € per tal de que la mateixa pogués fer front a diferents despeses mèdiques de la seva mare i que havia de ser retornada mitjançant pagaments mensuals consecutius de 600.- €, sense però que la deutora honorés mai la seva obligació de pagament.

La compensació que invoca la demandada en la seva contesta a la demanda, es sustenta en un document privat, signat per les parts avui litigants que resa com segueix: *“Per la present, la Sra. C.E.A reunida el 6 de març del 2017 a les 11:00 h, amb la Sra. A S, certifico que acordem ambdues parts a saldar tots els deutes entre les dues en aquest acte. Jo reconeixo deure tota una sèrie de factures i albarans de feines prestades per la Sra. S, fora de la gestió ordinària dels arrendaments dels pisos, i ella reconeix deure un préstec personal. Per tant en aquest acte ens donem per liquidades i finiquitades de qualsevol cosa entre les dues, ja que compensem els deutes. Per tant qualsevol cosa posterior a la data d'avui, serà facturat i pagat al moment, si és anterior no serà acceptat (sic)”*.

La Sra. E no nega haver pogut signar de manera efectiva aquest document, no obstant sosté que aquesta signatura va intervenir mitjançant error, dol, maquinació i engany per part de la Sra. S que s'havia aprofitat de la seva edat avançada i de la confiança que li tenia per confondre-la alhora de fer-li signar. D'altra part també denuncia l'absència de prova dels negocis base en que el crèdit de la demandada es sustentaria.

Amb la finalitat de procedir a un examen acurat dels motius del recurs, s'imposen les següents precisions prèvies en relació al valor probatori del document de 6-3-2017 que acabem de transcriure i és que els documents privats fan prova plena del seu contingut formal, però no de la veracitat intrínseca de les declaracions que en el mateix es contenen i que poden ser desvirtuades a través de prova contrària que pugui ser apreciada pel jutgador de conformitat amb el paràmetre de la sana crítica. En altres termes, les seves previsions gaudeixen d'una presumpció d'autenticitat que no és absoluta i pot ser desautoritzada a través de prova en contrari.

En el supòsit que s'examina la Sra. S pretén atorgar al document de constant referència una eficàcia probatòria absoluta però a partir del moment en que se'l qüestiona, la mateixa no podia limitar-se a defensar el contingut del mateix, sense explicar i justificar mínimament les relacions que suposaven la gènesis del crèdit que afirmava ostentar front a la demandant. En aquest

sentit, en la seva contesta a la demanda, referia que serien el fruit de negociacions de contractes, comptabilitat, preparació i presentació de liquidacions tributàries (...) no adjuntant però cap mena de prova encaminada a justificar la seva existència, limitant-se a incorporar dues factures de dates 29-2-2016 i 13-2-2017 per import respectivament de 6.217,93.- € i 5.585,33.- € a nom de la demandada si bé en cap cas precisen la contraprestació que s'hi associava. En tot cas, i en relació a les gestions que afirma haver realitzat per compte de la demandant, no podem obviar que les liquidacions tributàries de l'IRPF, han estat realitzades per una tercera empresa diferent (cfr. foli 67) de manera que no pot la Sra. S invocar l'existència d'un crèdit per aquest treball. En la Confessió en judici practicada la Sra. S ha intentat precisar mínimament l'abast objectiu de la tasca per ella desenvolupada i que hauria de ser compensada, situant-lo en els anys 2004, 2005, 2006 i 2009 (resposta a la pregunta 15). Deixant de banda el temps transcorregut d'ençà aquestes dates sense cap mena de reclamació per part de la mateixa, resulta sorprenent i escapa a tota explicació lògica i racional que quan l'any 2014, la mateixa atorgava el reconeixement de deute que ara invoca, en aquest no tant sols no s'incorporés cap mena de menció a la preexistència d'un deute per part de la Sra. E sinó que endemés s'inclogués les modalitats de reembossament del préstec subscrit. De la mateixa manera i com ja destaca el Tribunal "a quo" no deixa de ser sorprenent que pocs mesos després d'intervenir la compensació de deutes pretesa, la demandant trametés una carta de reclamació extrajudicial de la demandada i que aquesta fes cas omís a la mateixa i no invoqués l'existència del document de compensació que ara invoca.

En definitiva, malgrat que el document en que la recurrent sustenta la compensació de deutes es trobi signat per la pròpia Sra. E, els diferents elements que hem pogut relatar permeten descartar el seu contingut i eficàcia.

En conseqüència el recurs d'apel·lació articulat haurà de ser rebutjat i la part decisòria de la Sentència dictada per l'Hble Tribunal de Batlles en data 31-1-2019 íntegrament confirmada.

IV.- En resultar desestimat el recurs procedeix imposar les costes per ell generades a la part recurrent, de conformitat amb el que disposa el Codi 7,51,5.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de la Sra. A.G.S. contra la Sentència dictada per l'Hble. Tribunal de Batlles en data 31-1-2019 quina part dispositiva confirmem íntegrament.

Imposem el pagament de les costes causades en aquesta alçada a la part apel·lant.

Aquesta resolució és ferma i executiva.

Així per aquesta nostra resolució, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-